

по тила. „Да отида, отговорило пастирчето, но ме е страх! Пази Боже, да разбератъ селянитѣ, че имъ оставамъ тѣй гжскитѣ, тутакъ си ще ме натирятъ!“

— Че глупзво дѣте! Тогава ще ги пазя азъ, докато се завърнешъ

„Ти ли това? попитало пастирчето, като изглеждало непознатия господинъ отъ главата до петитѣ. Нима можете да пасете гжски? Хмъ! виждашъ ли този е тамъ, черномазния, щомъ се освободи, ще заиграе и слѣдъ него всичкитѣ гжски ще тръгнатъ. Какъ мислишъ, вѣма ли да ми туришъ нѣкоя бѣла, да ме сбъркатъ! . . . Не, ще сторя по-добрѣ да не отивамъ!“

— Ами защо така мислишъ, нема азъ не ще мога да се справя съ гжскитѣ? Нали азъ се справямъ съ хората, кралятъ го запиталъ и съ голѣма мъжа се задържалъ да се не изсмѣе.

„А, ти навѣрно си учителъ? Ама забравяшъ, че съ дѣцата е по лесна работата, отколкото съ гжскитѣ?“

— Може и да е . . . но хайде по-скоро отивай!

„Азъ тръгвамъ, бо . . .“

— Бжди спокоенъ, каквото и да стане, за всичко ще отговарямъ и сждебнитѣ разноски ще платя, ако дойде работата до съдъ. Тѣй убѣдително му говорилъ кралятъ.

Това подѣйствувало на пастирчето. То помолило непознатия господинъ да внимава добрѣ на „черномазния“ гжсокъ, понеже той билъ най-голѣмия немирникъ въ сталото, и като му прѣдалъ дългия си камшикъ, тръгнало. Ала непрѣстжпило и двѣ крачки, спрѣло се замислено и се повърнало.

— Е, че какво има още? завикалъ му кралятъ.

„Я плюсни съ камшика! заповѣдалъ опитния пастиръ на своя неопитенъ замѣстникъ.

Кралятъ замахалъ съ камшика и плюсналъ, но нищо се не чуло, отъ това станало ясно, че кралятъ неумѣялъ да плюска съ камшика. „Така си е! съ тържественъ гласъ пастирчето прогворило: на господина учителя се дощѣло да пази гжскитѣ, а той още не знае да управлява камшика!“

На грабнало отъ рѣцѣтъ на мнимия учителъ камшика и му показало, какъ трѣбва да се плюска. Кралятъ съ голѣма мъжа се удържалъ да се не засмѣе и най-послѣ удовлетворилъ му желанието, и пастирчето се убѣдило, че може да му остави гжскитѣ.